

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXVII., číslo 8.

Srpen 2021

Obsah: Modlitba posledních dnů /12/, S.Sacharov, O kenozi a opuštěnosti Bohem, Neviditelné energetické médium, Rozmlouvat s Bohem a o Bohu, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP, mučedníka osvětimského

Hymnus ke sv. Josefovi

DAVIDŮV DOTOMKU SLAVNÝ,
SVĚTLO PATRIARCHŮ DÁVNÝCH,
Ó SVATÝ JOSEFE,
SNOUBENČE BOŽÍ RODIČKY,
PROS ZA NÁS NYNÍ I VŽDYCKY,
PĚSTOUNE JEŽÍŠŮV.

ČISTÉ DANNY CUDNÝ STRÁŽCE,
SYNA BOŽÍHO OCHRÁNCE,
Ó SVATÝ JOSEFE,
PŘIMLUV SE ZA NÁS ZVLÁŠTĚ NYNÍ,
TY HLAVO SVATÉ RODINY,
ŽIVITELI KRISTŮV.

MUŽI BOHEM VYVOLENÝ,
SPRAVEDLIVÝ, ČISTÝ, VĚRNÝ,
Ó SVATÝ JOSEFE,
ZRCADLO TRPĚLIVOSTI,
K MOUDROSTI A STÁTEČNOSTI
UČ NÁS JÍT CESTOU TVOU.

KÉŽ JAK TY CTÍME CHUDOBU,
VĚRNÍ JSME BOŽÍMU SLOVU,
Ó SVATÝ JOSEFE;
TYS ZÁŘNÝM VZOREM OTCŮM VŠEM
A DĚLNÍKŮM JSI PŘÍKLADEM,
BUĎ RODIN OPOROU.

VEĎ NAŠE SRDCE K ČISTOTĚ,
UTĚŠUJ V TĚŽKÉM ŽIVOTĚ,
Ó SVATÝ JOSEFE,
VLÉVEJ NADĚJI NEMOCNÝM,
BUĎ V SMRTI OCHRÁNCEM MOCNÝM,
VYPROS V NEBI MÍSTA.

POMOZ NÁM VŠEM ŽÍTÍ SVATĚ,
ZÁŠTITOU BUĎ CÍRKVE SVATĚ,
Ó SVATÝ JOSEFE,
DUCHA ZLA OD NÁS ZAPUZUJ,
JEDNOU U SOUDU PŘI NÁS STUJ,
PŘIMLUV SE U KRISTA.

+++

MODLITBA POSLEDNÍCH DNŮ (12)

Umění vede člověka k harmonii, k souladu. Umění je smyslům dostupné a tak přizpůsobené lidské přirozenosti. Tak právě umělec

může nejlépe přivést příjemce umění k něčemu dokonalejšímu, než je samo umění. Tudy vede dobrá příprava k rozjímání. Přitom tvoje duchovní blaženost převyšuje každé štěstí, jež se tvým smyslům zdá být cílem všeho tvého konání.

Obor umění se však liší od oboru mravnosti. Umění je zaměřeno ke krásu. Řídí se řádem krásy, který může nabývat i nějaké tradiční normy v umění.

S ohledem na skutečnost, že umělecké dílo neexistuje v nějakém vzduchoprázdnu, nýbrž je tvoří člověk, (a tvoří ho zase pro člověka, neboť člověk toto dílo také přijímá a prožívá), proto umělec podléhá mravnímu zákonu jako každý jiný člověk.

Tady nejde o žádné omezování svobody uměleckého tvoření. Ve vlastní tvorbě není člověk vázán ničím jiným, než svou tvůrčí intuicí, nadáním, schopnostmi, zkušenostmi. Jenže už tady začíná

závazek. Díky rodičům přicházíš na svět jako tvor společenský. V něčem žiješ z ostatních lidí, z jejich schopností a dovedností. Tak jsi také jako umělec vázán tímto zákonem služby.

Jako člověk nejsi nikdy vytržen ze společnosti, i kdybys takový zážitek vykořeněnosti či rozervanosti sám zakoušel. Jsi povinen vytvořit a odevzdat své dílo společnosti tak, abys jí tím sloužil.

12) Zj 18,21:

21 A jeden silný anděl pozvedl balvan, těžký jako mlýnský kámen, vrhl jej do moře a zvolal: "Tak rázem bude svržen Babylón, to veliké město, a nebude po něm ani památky.

Oproti obrazu stupňujících se útrap, které ti mají dát příležitost k obrácení, se zkáza Babylona děje rázem a úplně. Zdatný anděl pozvedá balvan podobný mlýnskému kameni a s rozmachem vrhá břemeno do vody. Tak jednorázově a nenávratně mizí hříšné město, takže po něm nezůstane ani stopy. Avšak tam, kde strašily lidské hříchy a děsily hrůzy trestů, ujímá se Boží pokoj a blaženost.

(Desátek: který pro tebe na nebe vstoupil)

+++

O KENOSI A OPUŠTĚNOSTI BOHEM (2)

Opuštěnost Bohem, kterou starce Silván prožíval před tím, než se mu zjevil Pán, byla ve své duchovní podstatě starcovým „sebezmařením“ (kenosi). V této opuštěnosti Bohem, kterou vyjádřil slovy: „Boha nelze uprosit“, je zjevná Boží Prozřetelnost, která Silvána uvrhla do temného zoufalství, a on tak zakusil hrozné umírání duše a upadl do nicoty kvůli opuštění Bohem. Ale právě toto sestoupení do pekel bylo přípravou jeho duše k přijetí Krista, který se mu zjevil s velkou mocí. Starce ozářilo světlo Božství a celého, včetně těla, jej naplnila milost Ducha Svatého. Objal ho nestvořený život a shůry dopuštěné zakoušení zkázy se proměnilo v „Kristovu pokoru, která je nepopsatelná“....

Nikdo z lidí nedosáhne v tomto světě Kristovy plnosti. Kristus je zázrak, který nás ohromuje. On je všemohoucí Bůh, který se

DĚKUJI, PANE DOKTORE: DOKUD MI TO TROCHU MYSLÍ, SNAŽÍM SE O SOUČASNÉM SVĚTĚ
PŘÍLIŠ NEPŘEMÝŠLET. . .

ponížil skrze Vtělení a skrze utrpení, jež po něm následovala, až k smrti na kříži a k sestoupení do pekla. Tento zázrak spočívá v tom, že v naší podobě služebníka projevil dokonalost kenose Boží lásky: „Dokonáno jest.“ Nikdo se s ním nemůže srovnávat, ale je třeba, aby se mu aspoň někdo podobal, abychom „poznali Boha v Duchu Svatém“.

„Proto jsem já, Pavel, vězněm Krista Ježíše pro vás... Slyšeli jste přece o milosti, kterou mi Bůh podle svého plánu udělil ... dal mi ve zjevení poznat tajemství... Z toho můžete vyčíst, že jsem porozuměl Kristovu tajemství ... skrze kázání evangelia, jehož jsem se stal služebníkem, když mě Bůh obdaroval svou milostí a působí ve mně svou mocí: mně, daleko nejmenšímu ze všech bratří byla dána ta milost..“

„V každé modlitbě a prosbě se modlete ... za všechny svaté a za mne, aby mi bylo dáno slovo ... otevřeně a směle hlásat tajemství evangelia.“

Apoštol Pavel prosil Efezany o modlitbu, aby mu bylo dáno směle hlásat zjevené „tajemství evangelia“. Oč více potřebuji modlitbu já, a to ode všech, abych mohl věrně přiblížit jeden z nej důležitějších aspektů křesťanského života. U mne se nejedná o žádné výjimečné zjevení, ale přesto - jak mi ukázala zkušenost duchovního vůdce - jde o velmi důležité připomenutí poznání cest ke spáse, které dnes vymizelo z lidského poznání. A tak upřímně prosím: Modlete se za mne.

Vznešenost blaženého starce Silvána, k jehož nohám mne přivedla Boží prozřetelnost, byla velká. Mluvil a psal o stavech, jež mu bylo dáno prožít, slovy jednoduchými, ale přesto srozumitelnými jen těm, kdo žili ve stejné atmosféře jako on. Měl jsem možnost hovořit s některými čelnými představiteli akademické teologie a bylo zřejmé, že dokonce i ti, kteří se seznámili s dílem svatých asketů starověkého

Egypta a Palestiny, neměli živou zkušenost s tím, o čem vydávali svědectví Otcové. To je důvod, proč jsem se rozhodl alespoň zčásti odhalit zvláštní povahu světa, v němž přebýval starcův duch. Chtěl jsem nějak upozornit na hlubokou skutečnost obsaženou v jeho „jednoduchých“ slovech, například: „Začal jsem konat tak, jak mne naučil Pán, a má mysl se očistila a Duch vydával duši svědectví o spáse.“ Co znamená „čistá mysl“ a „svědectví Ducha“?

Odvahu k této práci čerpám z toho, že jsem díky starcovým modlitbám získal stejnou duchovní perspektivu. Ano, nepoznal jsem takovou míru požehnání, jakou na něj vylil Pán, ale přesto mi bylo jako poslednímu z lidí dáno přiblížit se této zkušenosti. Jen proto, že se mé vnitřní stavy občas přiblížily tomu, co zakoušel Silván, osměluji se mluvit o těchto velkých věcech, při nichž se nutně dotkneme i hlubokých dogmatických otázek.

„Boha nelze uprosit,“ myslel si starce. Padl na něj duch zoufalství a zdálo se mu, že ho Bůh zcela odmítl, že už pro něj není spása, a jasně ve své duši viděl věčnou záhubu. „Tento duch byl tak tíživý a mučivý, že je strašné na něj vzpomínat. Duše nemá sílu snášet jej dlouho... šel jsem do chrámu ... a při pohledu na ikonu Spasitele jsem řekl: „Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou hříšným.“ Po těchto slovech jsem na místě ikony spatřil živého Pána a milost Ducha Svatého naplnila mou duši a celé tělo. A tak

jsem v Duchu Svatém poznal, že Ježíš Kristus je Bůh. A sladce jsem toužil po utrpení pro Krista.“

Samotná skutečnost zjevení živého Pána, kterou Silván obdržel krátce po zkoušce, jíž byl vystaven, svědčí o tom, že tehdy již starcův stav nebyl daleko od Kristova stavu na Golgotě: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Víme, že ten, kdo nahlíží něco Božského, musí být sám ve stavu podobném tomu, co nahlíží.

Kristus po svém zvolání vydal svého ducha do Otcových rukou. A co se stalo se Silvánem? ... Ve smrtelném smutku se ubíral do chrámu, a jakmile pronesl modlitbu „Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou“, spatřil ho, Živého, a celá jeho bytost byla až k hranicím jeho sil naplněna ohněm milosti Svatého Ducha. Zjevení ho zcela vyčerpalo a Pán se skryl, ale Duch Boží pozvedl Silvána do nebe, kde slyšel nevýslovná slova.

Později starce tvrdil, že když se duši ve velkém světle zjeví sám Pán, pak v něm duše nemůže nepoznat svého Stvořitele a Boha. „Můj Pán a můj Bůh“, řekl apoštol Tomáš vzkříšenému Ježíši Kristu. Ve stejném světle poznal Krista-Boha i Šavel-Pavel na cestě do Damašku. Život křesťana je podivný a velmi osobitý. Opuštěnost Bohem a tma věčné smrti splývají v jedno se zjevením Boha v nestvořeném světle. Je to podobné, jako když se věčnost při požehnaném pamatování na smrt nejprve objevuje v negativním smyslu, tj. jako všeobecné vyhasnutí života, ale pak se mění v přijetí světla vzkříšení.

Pán Ježíš se ptal Otce: „Proč jsi mě opustil?“ Jasně poznáváme, že k tomu nemohlo dojít na úrovni Božství, tj. že by Otec odstoupil od svého spoluvěčného a soupodstatného Syna, na nějž vylil celou plnost svého odvěkého bytí. Ale jak máme pochopit, co se stalo s „člověkem Ježíšem Kristem“? Ve zkušenostech starce Silvána, stejně jako dalších velkých asketů uplynulých staletí, nacházíme souběh mezi stavem tíživé opuštěnosti Bohem a krajním vypětím při dodržování Božích přikázání. My sice konstatujeme tento jev, ale nedokážeme jej vysvětlit, a to zvláště mluvíme-li o Bohočlověku Kristu. Z existence těchto řídkých případů prozřetelné opuštěnosti Bohem je třeba usuzovat na nezměrnou vznešenost Božího daru. Bez této zkušenosti lze jen stěží pochopit příslib zbožštění padlého člověka.

Událost, o níž mluvíme, je „kenose“ Boží lásky. Kristus Ježíš „jako Boží obraz“ a svou podstatou jsoucí Bůh nebo, jak se vyjádřil apoštol Pavel, „ten, který má obraz Božského Bytí“ umenšil sám sebe, ponížil se v projevu poslušnosti Otcí až k úplnému zřeknutí se své lidské vůle a ke smrti na kříži:

„Má duše je smutná až k smrti...’ Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: ‚Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.’ Jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve“ ... „Odešel podruhé a modlil se: ‚Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.’ ... a potřetí se modlil stejnými slovy.“ A především proto „ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno.“

Vyvýšený člověk-Kristus je v aktu své kenose nedosažitelný: podstoupil potupný trest určený zločincům, visel nahý na kříži před svou matkou a ženami, které mu sloužily, jeho učedníci ho opustili a on sám spatřil úplné fiasko svého kázání... A kdo by dokázal proniknout do toho, co tehdy nosil v sobě?

Tato opuštěnost Bohem je tedy druhým pólem Boží lásky Tuto lásku nám přikázal Kristus v těchto hrozných slovech: „Když někdo přichází ke mně a nebude mít v nenávisti (vše, co je mu drahé), a současně i svou duši, nemůže být mým učedníkem.“

Jen nemnohým v dějinách církve bylo dáno prožívat prozřetelnou opuštěnost Bohem tolik jako Silvánovi, služebníku Nejvyššího Boha. Když ho při zjevení Krista ozářilo velké světlo, jeho opuštěnost Bohem, která se jevila jako smrtelná bolest, se proměnila v „Kristovu pokoru, která je nepopsatelná“ a představuje ontologický aspekt bez- počátečné lásky Boží Trojice. Bůh, absolutní ve své nesmírné moci, je nevýstižným způsobem absolutní i ve své „kenosi - pokoře“.

Každý, kdo upřímně miluje Ježíše Krista, Boha - našeho Stvořitele a Boha Spasitele, nutně prožívá dva stavy, které se zdají být v rozporu, a to sestoupení do pekel a vzestup do nebe. Svátý Pavel o tom říká:

„Mně, daleko nejmenšímu ze všech bratří, byla dána ta milost, abych pohanům zvěstoval nepostižitelné Kristovo bohatství a vynesl na světlo smysl tajemství od věků ukrytého v Bohu, jenž vše stvořil: Bůh chce, aby nebeským vládám a mocnostem bylo nyní skrze církve dáno poznat jeho mnohotvarou moudrost, podle odvěkého určení, které naplnil v Kristu Ježíši, našem Pánu. V něm smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou. Proto prosím, abyste se nedali odradit tím, že pro vás musím trpět; vždyť se to obrátí k vaší slávě. Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk“ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce

mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží“

Rozměr křesťanského života nezměrně překračuje běžné lidské chápání. A to „překračuje“ jak dolů, tak i nahoru. Většina lidí bohužel necítí ony podivuhodné vlny Božského hymnu, které k nám pronikají z neprozkoumané hlubiny předvěkého bytí. Před tím, kdo věří v Božství Ježíše Krista a díky této víře staví svůj život na skále slov jeho učení, se otevírají skryté propasti, nedosažitelné pro ty, kdo nepřijali Krista jako pravého Boha, jako přesvatou absolutní Autoritu, Autoritu (nikoli násilí, ale) Pravdy bezpočátečné skutečnosti a dokonalé Lásky.

Blažený starec rozlišoval dva druhy pokory - pokoru asketickou a Božskou. Krátce před svou smrtí mi na otázku „Starče, chcete zemřít?“ odpověděl: „Ještě jsem nedosáhl pokory.“ Nepochybuji o tom, že měl na mysli nepopsatelnou Kristovu (Boží) pokoru, na niž nikdy nemohl zapomenout. Při vzpomínce na ni napsal: „Blažená je duše, která si chrání čistotu duše i těla. Pán ji miluje a dává jí milost Svatého Ducha, a tato milost připoutává duši k takové lásce k Bohu, že se ve slasti Ducha Svatého nemůže odpoutat od Boha a nenasytně k němu směřuje, protože Boží láska je bez konce. Znam člověka (byl to on sám), jehož milosrdný Pán navštívil svou milostí, a kdyby se ho zeptal: „Chceš, abych ti dal více milosti?“ pak by duše ve slabém v těle řekla: „Pane, ty víš, že kdyby jí bylo víc, nesnesu to a zemřu.“ Z těch, kdo ještě žijí v těle, je krajní vypětí dáno jen některým asketům, a i těm jen na okamžik, v němž se však odkrývá věčnost, která nemá rozměr.

Má slova jsou bezmocná. Vidím, že nejen „Kristova pokora“ jako dokonalost Božské lásky je nepopsatelná, ale že nedokážu vyjádřit ani řadu dalších aspektů tohoto života. Je nám přikázána především Božská dokonalost, jíž nedosáhneme, ale už samotná touha po ní dává celému našemu bytí pocítit, že se nás dotýká absolutní Božství, které táhne duši k sobě. A ona trpí, protože nedokáže tento život obsáhnout. Ukřižována tedy tráví svá léta na zemi a nemůže sestoupit z tohoto nehmotného kříže, protože pokaždé, když jen částečně „sestoupí“, vysychá v ní proud skutečné věčnosti.

Lze říci, že křesťanství není žádná filosofická doktrína, ale především život. Život a láska „až do konce“, až k sebenenávisti. To je veliké tajemství zbožnosti, „zvěstované nám skrze zjevení“ v Kristu, nabídnuté v jeho slově a zjevené na příkladu Krista, jehož

se dotýkaly ruce apoštolů, které však přesto zůstává neproniknutelné, nedotknutelné a „nepopsatelné“.

Starec Silván vyjadřoval různými způsoby tutéž myšlenku: Boha, stejně jako všechno nebeské, nelze poznat jinak než skrze Ducha Svatého. Darem Ducha Svatého, který vychází z Otce, je i to, že v naší církvi bytostně a živě zakoušíme „kenosi“ Otcova Syna v úkonu vtělení, na poušti, v getsemanské modlitbě a na Golgotě. On, Duch Svatý, i nám ukazuje před námi stojící kenosi v okamžiku naší smrti.

Ve víře v našeho Pána a Boha Ježíše Krista jsou nám tyto věci jaksi dostupné, ale můžeme jít ještě dál?... Církev nás učí chápat zrození Syna ve Svaté Trojici jako kenosi Otce, který se dává Synu v celé plnosti svého bezpočátečního bytí. Syn je tak roven Otcovi v absolutní plnosti Božského bytí. A vidíme také opačný pohyb: Syn ve stejně dokonalé plnosti sebevyčerpávající lásky se dává Otcovi jak ve svém Božství, tak ve svém lidství.

Může se člověk odvážit překročit hranici živé zkušenosti a v mystickém zření pochopit spoluúčast Otce a Ducha Svatého v Synově smrti na kříži?

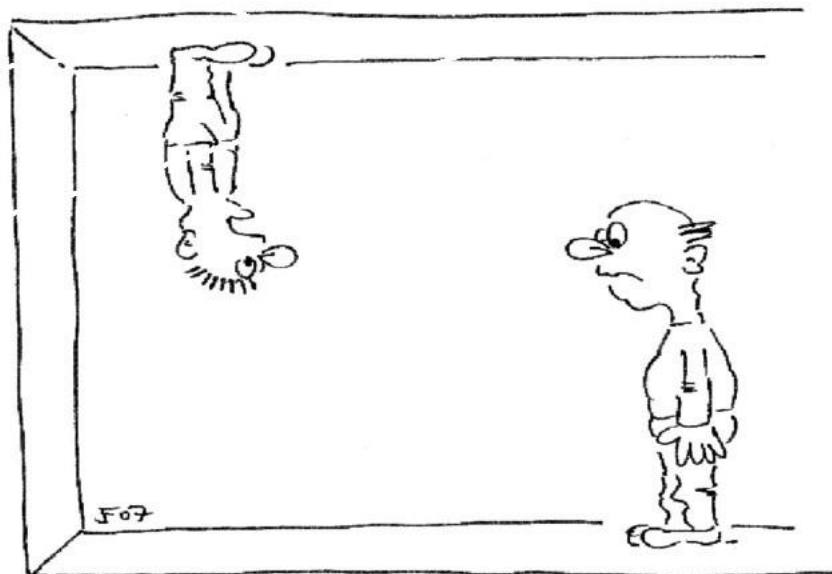
Syn, skrze něhož bylo vše stvořeno, je Stvořitelem člověka. On se vtělil a přijal do své Božské hypostase náš „služebný“ způsob bytí a s ním také utrpení lidstva po pádu. Tato cesta vykoupení padlého člověka byla předem zamýšlena v předvěkém úradku Trojice. Nejedná se tedy o kenosi Otce, který „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ v lůně Božství? I Duch Svatý, který z Otce vychází, žije stejnou láskou, jaká je v Otcovi. Takže Otec a Duch se věčně spolupodílejí na „činu“, který byl svěřen Ježíši. Bůh nám 7zjevil kenotickou povahu dokonalé lásky, a my nyní víme, ie k plnosti našeho zbožštění není jiné cesty. „Dokonáno jest.' A nakloniv hlavu skonal“... „Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“ Žijeme tedy v naději, že v hodině naší smrti bude s námi, pokud my jsme byli s ním v našem zápase. (Sofronij Sacharov, Vidět Boha, jak je)

+++

NEVIDITELNÉ ENERGETICKÉ MÉDIUM

Koncem 19. století byla ve vědeckých kruzích běžně přijímána existence éteru. Michelson-Morleyův pokus z roku 1887 vynesl do popředí novotářské námitky proti předpokladu existence nějaké

NA FYZIKU VÁM KAŠLU, PANE PROFESORE.

energie, vymykající se smyslům.

Převratné vědecké důkazy toho, že veškerá fyzikální hmota je tvořena „éterem“ se však znovu objevují od roku 1950.

Objevy „temné hmoty“, „temné energie“, „virtuálních částic“ nebo „energie nulového bodu“, nutí novotářské vědátory k připuštění, že nějaké neviditelné energetické médium ve vesmíru se skutečně vyskytovat musí. Místo přezíraného výrazu „éter“ ovšem užívají dnes označení „kvantové médium“

Jeden z důkazů existence éteru pochází od fyzika Hala Puthoffa. Připomíná pokusy z počátku 20. století zaměřené na důkaz existence energie v „prázdném prostoru“.

Ověřit tento předpoklad v laboratorních podmínkách vyžadovalo uměle vytvořit prostor, který byl úplně bez vzduchu (tj. vakuum), a odstínit ho olovem ode všech známých forem elektromagnetického záření pomocí tzv. Faradayovy klece. Tento prostor bez vzduchu byl pak ochlazen na absolutní nulu, totiž na teplotu -273°C . Při ní by měla veškerá hmota přestat vibrovat a vydávat teplo.

Místo aby tyto pokusy s vakuem vyvrátily přítomnost nějaké energie, zjistilo se, že je jí tam obrovské množství – a to ze zdroje zcela mimo elektromagnetického! John Wheeler a Richard Feynman vypočítali, že množství nulové energie, které lze najít v prostoru ohraničeném jednou malou žárovkou, by mohlo rázem ohřát všechny světové oceány na bod varu.

Tak se ukazuje, že všechny základní síly: gravitace, elektromagnetismus, slabá a silná interakce jsou různými podobami éteru.

M.T.Daniels vypočítal, že hustota gravitační energie těsně u zemského povrchu se rovná $5,74 \times 10^{10}$ t/m³. Podle něho by odebrání podstatného množství – jednoho sta kilowatt – této „volné energie“ gravitačního pole znamenalo odebrat pouze její nepatrné množství – přesněji 0,001 procenta jejího celkového množství v daném místě. (New Energy News, červen 1994, str. 4.)

Už Nicola Tesla objevil (1891), že éter se chová vůči pevným tělesům jako fluidum, totiž hmota v plazmatickém skupenství (zářivý plyn), kdežto vůči světlu a teple jako pevná látka. Pokud je éter vystaven vysokému napětí a frekvenci, stane se dosažitelným – což naznačilo existenci a dostupnost technologií volné energie.

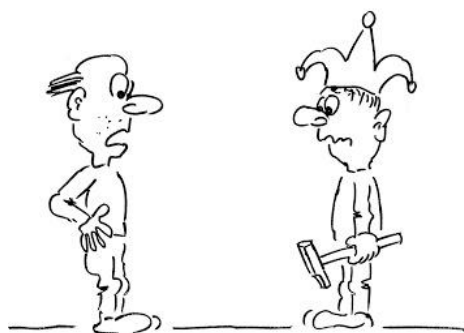
Tak dochází k přehodnocení hmoty

Tesla uvádí, že se éter vůči pevným tělesům chová jako fluidum čili plazma. Obdobně se dá říci, že si hmotné předměty ve vesmíru počínají jako mycí houby ponořené pod vodou. Pokud jsou tyto houby ponořeny už dlouhou dobu a jsou zcela nasáklé, tak můžeme s nimi provést dvojí - jednoduchými mechanickými procesy můžeme buď snížit nebo zvýšit množství vody, které obsahují.

Snížení množství: Pokud potopenou nasycenou houbu zmáčkne, ochladíme nebo roztočíme, tak se jisté množství vody zevnitř uvolní do okolí, a celková hmota houby se tím sníží. Když

na houbu přestaneme působit, tlak působící na miliony malých pórů opadne a houba opět z okolí nasaje vodu a nafoukne se do své původní klidové podoby a množství její hmoty se opět ustálí.

Zvýšení množství: Do houby v klidovém stavu můžeme nasáknout další vodu, třeba jejím zahřáním

TAK UŽ SE KONEČNĚ ROZHODNI, KARLE!
BUĎ ŠAŠEK, NEBO ATOMOVÝ FYZIK!

(vibrováním), takže se některé její póry roztáhnou a nasají více vody, než kolik by se v nich pohodlně udrželo předtím. Pokud v tomto případě uvolníme tlak, houba přirozeně vypustí přebytečnou vodu a splaskne zpátky na svojí klidovou velikost a hmotu.

Přestože by se to většině lidí mohlo zdát nemožné, Nikolaj Kozyrev dokázal, že třesením, vířením, ohřevem, ochlazením, rozvibrováním nebo lámáním hmotných předmětů lze mírně, ale nesporně zvyšovat nebo snižovat jejich hmotnost.

Ze svých pozorování vyvodil, že všechny životní formy by mohly čerpat energii z nějakého neviditelného, spirálovitého zdroje energie – kromě nám běžně známé energie, kterou pravidelně přijímaly z jídla, pití, dýchaní a fotosyntézy.

To přináší zásadní přehodnocení času.

Eli Cartan byl v roce 1913 prvním vědcem, který jasně dokázal, že tok prostoru a času v Einsteinově obecné teorii relativity je nejen „zakřivené“, ale že v sobě obsahuje spirálovitý, rotační pohyb známý jako „torzní pohyb“. Jen málo lidí dnes ví, že obecně přijímaná představa vesmíru obklopujícího Zemi a možná i celou galaxii vypovídá o vesmíru s „pravotočivým spinem“. To znamená, že energie je na své cestě fyzikálním vakuem nucena stáčet se po směru hodinových ručiček.

Statická torzní pole jsou utvářena ze spinových zdrojů, které nevyzařují žádnou energii. Jakmile ale máte spinový zdroj, který nějakou, jakoukoliv formu energie uvolňuje, jako například Slunce, střed galaxie, nebo spinový zdroj, u něhož ve stejné chvíli působí více než jedna forma pohybu, jako například planeta otáčející se kolem své osy a zároveň obíhající Slunce, tak se jedná o vytváření torze dynamické.

Tento jev umožňuje torzním vlnám, aby se šířily prostorem, místo aby prostě „stály“ na místě – totiž aby byly statické. Vidíme tedy, že torzní pole, stejně jako gravitace nebo elektromagnetismus, jsou schopná pohybu ve vesmíru

Tato pole se pohybují nadsvětelnými rychlostmi. Jestliže je zde impuls, který se pohybuje přímo „předivem prostoročasu“, činí tak nadsvětelnou rychlostí a v podstatě se vymyká gravitaci a magnetismu. Tak zde máme na světě významný fyzikální průlom – takový, který musí předpokládat reálnou existenci „fyzikálního vakua“, „energie nulového bodu“ nebo „éteru“.

Pokusy s torzním polem

Pokud se vrátíme k houbové analogii, chápeme, že hmota se chová podobně jako mycí houba ve vodě. Sotva způsobíme nějakou změnu její skladby, jako například zmáčknutím, roztočením nebo rozvibrováním, vypustí do okolí určité množství vody, které zadržovala. Během let pokusů se zjistilo, že všechny následující procesy vytvářejí v laboratoři „časový tok“ torzních

vln, díky tomu, že je nějakým způsobem narušena hmota. Patří mezi ně:

- zdeformování fyzického předmětu,
- náraz vzduchu vycházejícího z trysky do překážky,
- činnost přesýpacích hodin naplněných pískem,
- absorpce světla, tření, hoření, činnost pozorovatele, třeba pohyb hlavou,
- ohřev nebo ochlazení předmětu,
- změna skupenství (led v kapalinu, kapalina v plyn apod.),
- rozpouštění a směšování, vadnutí květin,
- mimosvětelné záření astronomických předmětů, a náhlé změny v lidském vědomí

Kromě poněkud zarážející poslední položky je poměrně jasné,

HLAVU VZMŮRNU. VAŠE PODVĚDOMÍ JE MŮŽNA LEPSÍ, NEŽ LÍ
MYSLÍTE.

jak každý proces narušuje hmotu, a tím způsobuje, že ta absorbuje nebo vypouští nepatrná množství této éterické „vody“, což dokonale souvisí s naší houbovou analogií.

Závažnější je skutečnost, že rozpoznatelnou

odezvu může na dálku vyvolat i pronikavý výboj vášní, ale i mnohé další činitelé, a tady se do celé věci může vložit naše pojetí duševních a duchových procesů a vědomí.

Člověk přirozeně vyzařuje vlny, které lze změřit pomocí elektroencefalografu. Naměřená data ukazují, že změny duchovní a duševní mnoha lidí světa nějakým způsobem ovlivňují chování elektromagnetické energie v počítačových obvodech po celém světě. To naznačuje, že torzní vlny a psychické a duchové stavy jsou v zásadě podobnými projevy neokázalého jednoduchého inteligentního bytí.

V těchto záležitostech však může docházet k mnoha nedorozuměním mezi lidmi v různých zemích, protože chybí jednotné názvosloví. V tomto směru může splnit velké poslání právě Aristotelova fyzika a zejména její dotahování do důsledků, jak je známe z díla sv. Tomáše. Osvícené použití Tomášova díla však vyžaduje vyhnout se běžnému balastu akademických výkladů. Tomášovo dílo se vyznačuje geniální prostotou a

průzračnou jednoduchostí. Kéž by se nám podařilo nalézt souvislosti tomášovského odkazu s experimentální psychologií Břetislava Kafky!

Je tu přece lidská duše oživující tělo. Není pojata na místě, nýbrž sama - tím, že formuje tělo - zahrnuje tělo. Tento způsob přítomnosti na nějakém místě lze označit za způsob vlastní vtiskujícímu tvaru. Ryze duchové bytosti jako anděl nebo Bůh jsou na nějakém místě přítomny na způsob činnosti, protože nemají velikostní rozměrnost, takže nemohou být pojaty místem.

Ochrana před torzními účinky a jejich odstínění

Kozyrev ukázal, že torzní pole mohou být vstřebána, odstíněna a někdy také odražena. Například cukr umí vstřebávat, tenké vrstvičky polyethylenu nebo mědi umějí odstínit a jiné formy mědi nebo zrcadla mohou odrážet.

V přítomnosti toku této energie vykazují pevné a nepružné předměty změny hmotnosti, zatímco předměty poddajné a pružné vykazují změny ve své pružnosti případně vazkosti. Kozyrev také dokázal změnu hmotnosti dětské káči, pokud je rozvibrována, ohřána, ochlazená nebo jí prochází elektrický proud. (Podrobněji T.Bahounek, Past nebo brána nebes, Olomouc 1998 MCM)

+++

ROZMLOUVAT S BOHEM A O BOHU

To, že se mi, Dominiku, podřizuješ, pochází ze základu tvé duchovní velikosti. Směřuješ nad sebe sama, nad svět, abys objevil tajemství bytí a života nových rozměrů. V rozjímání tě inspiruji, aby ses oddělil od světa stejně jako věci nezbytné k mému oslavení, abych tomu vtiskl nevšední a nejvyšší smysl. I tvé rozjímání má kořeny v tomto nejvyšším odděleném od všednosti. V něm na sebe bereš závazek konat každý úkon ve spojení se Mnou a k Mé oslavě. V rozjímání dávám tvé duši ochotu a pohotovost prokazovat Mi úctu a oddanost, jak sám tak spolu s ostatními. Rozjímavý pohyb tvého ducha ke Mně jde cestou víry, naděje, lásky a darů Ducha, protože jsem nejvyšší Osobou tvé víry tvůrčí lásky. Nevidí Mě nikdo nikdy, kromě tebe, kterému se osobně zjevuji ve tvém vlastním těle jako v tom nejlepším příbytku a důvěrně oslovuji tvou duši, když Mě pokorně posloucháš. Objasňuji ti nejvyšší a nejhlubší pravdy o sobě. Něžně tě zahřívám svou láskou, kterou tě nadnášší, ale nepálí ani nenadouvá. V rozjímání se ti zjevuji

vnitřním setkáním tím víc, čím víc se Mi ve své duši otevíráš a dáváš do služeb. Tam ti také dávám odhalit tvou nesouměrnost, ale i zakoušet, že tě miluji. Celé vnitřní bohatství Mého vyššího nadání tě proniká a uvádí do plné životní činnosti. Přesazuji tvou duši do nové skutečnosti, v níž jsi sjednocen s Mým věčným Slovem ve tvém těle. Tak smíš prožívat navázání spojení se Mnou ve všech třech mých Osobách, abys o Mně správně smýšlel, dobře po Mně toužil a řádně mě následoval. Ze Mne a Mého Slova, vtěleného do tvého lidského těla, vychází Duch, který tě nadnáší jako svrchovaná láska. Navázání spojení s vnitřním životem Mého poznání a lásky tvoří tajemný obsah tohoto setkání. Podobá se ohni, který osvětluje, ale neoslňuje, zahřívá, ale nepálí. Celé to tajemství zahrnuje jednotu tvé duše s Mým Slovem, v tobě vtěleným, tedy s hlavou Mého tajemného Těla, jehož jsi živou ratolestí. V tom tkví tvůj návrat ke Mně v Duchu Lásky. Tvé sjednocení a spojení se vtěleným Slovem se uskutečňuje Mou blahovolnou láskou, která má ráz přátelství. Filozof tě učí, že jsou různé druhy lásky. Jenom láska, kterou někoho miluješ tak, že mu přeješ dobro, je ta nejlepší. To vyžaduje vzájemné setkání a spojení.

Miluji tě a dávám ti podíl na mém nadpřirozeném životě a blaženosti. Zůstávám ti věrný a stále tě zvu k setkání se Mnou ve své druhé Osobě. Svou láskou ti uděluji život poznání a lásky. Vlévám ji svým Duchem do tvé mysli a tak povznáším tvou vůli. Ponechávám ti svobodu, ba dokonce ji zvětšuji. I když svou láskou pohybuji tvou vůlí, dopřávám jí být současně také základem pohybu a projevovat se láskou. Jinak tvá láska nebyla dobrovolná, ani svobodná, protože by to odporovalo lásce, která je nejvyšší svobodná a dobrovolná. Moje vyšší dary i láska, kterou ti vlévám, působí souladným způsobem s tvou přirozeností k dosažení vlastního cíle. V tomto souladu přirozeného s nadpřirozeným je sdílení Mé neochvějné vůle s tvou vůlí. Tvá duše tím přesahuje sebe samu, aby se sjednotila se Mým Slovem. Přetvářím tě nad tebe samého k vzornému obrazu, který je Moje vtělené Slovo.

Moje milé dítě. Prožíváš blahoslavenství, když lačniš a žízniš po spravedlnosti. Tak jako odraz slunce v zrcadle je slunce jak samo v sobě, zrcadlo zůstává to, co je, tak i já zůstávám v sobě i když jsem ve tvé duši svým vyšším bytím a nestávám se tvou duší. Tvá duše se sjednocuje se Mnou, když Mě miluješ. Dávám jí podíl na Mně. V rozjímavém životě tě povznáším nad

čas do věčného života, abys konal stejné dílo, jaké konám ve věčnosti. U Mě není žádné střídání čtvera ročních období, ani žádný středověk a novověk. Moje svrchovaná Láska je věčná, je blahovolná. Tou láskou tě miluji už před stvořením světa a vyvoluji si tě ve svém věčném Dítěti. Od věčnosti a navěky stanovím uspořádání všeho tvého snažení, jednání i utrpení tak, aby se to všechno v tobě naplňovalo v řádu. Veškerá tvoje naděje ať se děje v lásce! Bez tohoto Mého vznešeného přátelství není v tobě nic uspořádaného. Moje láska je život a cesta ctností. Je to forma utvářející tvoje ctností. Je to vznešenější cesta poznávat a zakoušet vynikající vědění lásky. Soulad ve tvé bytosti vzniká a trvá i v intelektu pomocí jasnozřivosti lásky, v němž se vírou podílíš na Mé svrchované Pravdě. Tato účast se děje činností Mého věčně přítomného Slova. I to, že Mě, Můj milý Dominiku, slyšíš a poznáváš, vzniká a rozvíjí se k úplnosti uvnitř mého Slova věčného života. Bez víry Mě nemůžeš poznávat. Tvoje naslouchání mému hlasu je živé vyzařování Mé vznešené nauky z víry a z mého Slova. Každá tvoje rozmluva se Mnou vyžaduje ve tvé duši povznesení na Mou úroveň skrze víru. Můj život je pro tvůj rozum tajemství. K tomu, abys Mě poznával, jak žiji uvnitř sebe sama, potřebuješ cílevědomě věřit. Obsahem tvého rozumu ohledně Mého tajemství je víra. Milost, s níž a k níž tě pozvedám, ti zjednává účast na Mé vyšší přirozenosti. Jedině na úrovni víry, naděje a lásky se uskutečňuje tvoje rozmluva se Mnou jako modlitba i jako ztichlé naslouchání Mému hlasu. Tak se důvěrnější rozmluva se Mnou děje v životě modlitby a rozjímání. Ke vzniku a trvání Takové rozmluvy se Mnou se Mé Slovo stává tebou a zjevuje ti vyšší pravdy jako Bůh-člověk. Jak v Písmu, tak v Církvi, mystickém těle, vedu rozmluvu přiměřenou tobě a ty ji smíš vést se Mnou. Tvoje chabá lidská slova nejsou způsobilá unést obsah Mé bytosti. Proto ti tento obsah podávám tvými slovy, které zaručuji svým tajemným tělem, založeným na skále. Velká část obsahu zjevené pravdy může dostat větší jasnost a přesnost pomocí tvé inteligence ve tvé modlitbě a tvém naslouchání Mému volání. Tak můžeš i samotnou vírou dospět k většímu porozumění Mému obsahu a i k většímu rozvoji života, který vychází ze zjevené Pravdy. Tak je tvé rozjímání základem toho, že Mně poznáváš v pravdě a jistotě.

Není nás ještě ani třicet bratří. Jsem si však jist, že se semeno zkazí, když zůstane ve stodole, ale přinese užitek leda když se

rozeseje. Rozesílám další své bratry. Kam s nimi? Cílem je Bologna. Vysoká škola tam odporuje pařížské. Spěchám do Francie. Dozvídám se blížící se zkáze Simona z Montfortu. Křížácká výprava nemá úspěch. To mě nepřekvapuje.

Oba naše nové kláštery, v Prouille a v Toulouse, jsou ohroženy. Vyděšení bratři se vracejí za mnou. Dva z nich posílám do Lyonu, kde demonstrují valdenští. Nezdržuji se tu a odcházím do Španělska. Zakládám klášter Santa Cruz v Segovii. Nato zase překračuji Pyreneje a zastavuji se v Prouille. Nezdržím se, jen co povzbudím každou z našich řeholnic. Mírím do Paříže. Bratr Bertrand z Garrigue se připojuje ke mně. V Paříži shledávám třicet řeholníků. S takovým počtem se už dá něco založit. Tak zakládám domy v Reims, Metách a Orleansu, v Poitiers a Limoges. Další měsíc se vracím do Itálie. I když mám naspěch a zlobím se sám na sebe, jak jsem pomalý, že ani nemám čas se holit. Chodím všude pěšky, a zdá se mi, že všude přicházím jen tak tak, že ne pozdě. Konečně se připravuji, abych se konečně vydal na svou vytouženou cestu za Kumány. Rád bych to obětoval jako pokání za svou lenost a na odpuštění svých hříchů.

Tvoje víra jako účast na Mé svrchované pravdě nabývá v rozjímání něčeho nového přílivem Mojí lásky do poznání. Dosahuješ hlubšího proniknutí a vynikajícího rázu vědění z jasnozřivé lásky. Přes tuto jakost zůstává tvoje víra i láska na úrovni ctností a proto neobsáhneš celou bytost Mne, kterému věříš a jehož miluješ. Ctností nemůžeš přeskočit ze své přirozenosti do mé vyšší přirozenosti. Poznání, které v tobě vyjadřuje hnutí Mého působícího Ducha, který tě je vrcholná láska, způsobuje dovršení činnosti ve tvé duši. Tvůj život nabývá nový, hrdinský způsob, takže překračuješ meze své lidské přirozenosti. Působení mého Ducha je sice nadlidský způsob, ale není mimořádný, nýbrž odpovídá potřebám tvé lidské přirozenosti. Dopřávám ti ho, ale ne jako nějakému vyvolenci, na rozdíl od ostatních. Působím ve tvé duši jako v duši každého spravedlivého nejen abys chtěl dokonalost a usiloval o ni, nýbrž abys jí i dosahoval věrnou snahou o dokonalost. Vede tě k sobě svou cestou a svým způsobem. Tak ti udělují zálohu věčného nazírání. Ve svých hovorech se Mnou Mně voláš a nasloucháš Mi, i když jsem pro tebe

nevyslovitelný. Své pojmy, slova a výroky o Mně tvoříš ze stvořených věcí. Sotva je však vyslovíš o Mně, třeba láska, moudrost, spravedlnost, tak mají nesmírný obsah a význam, který platí napřed o Mně, a pak teprve o tobě. Nediv se! Všechny své dokonalosti máš ode Mne. Jen mi věř, a já ti ve tvé víře udělím i to nevýslovné. Tak učiním tvou přirozenost ke Mně jako k poslednímu cíli, dokonalejší k vyšším projevům.

Svým osobním Duchem vanu tam, kam chci a způsobem, jakým chci, ale беру ohled na tvou svobodnou vůli, zda jsi

dobrovolně ochoten přijmout Mé vnuknutí. Tvůj rozjímavý život je skutečně spojen s dary Mého Ducha (Iz 11,2-3). Toto vnuknutí Mého Ducha pro tvou důvěrnou cestu ke Mně a pro dokonalejší spojení se Mnou tě poznamenává uzpůsobením k poslušnosti vůči této vnuknutí a pak i k nadlidskému hrdinství v chování, ve slovech, ve skutcích i v utrpení. Dary Mého Ducha se v tobě projevují hnutím

vyššího základu, abys vykonal dokonalé dílo spásy věčného života. Liší se od tvých ctností, které tě pevněji uzpůsobují, aby ses dal ochotně vést rozumem osvíceným vírou a vyšším nadáním. Do těchto tvých ctností jako do nádob vlévám dary nové jakosti, abys byl poslušný k vnuknutí Mého Ducha, a to je dokonalejší základ než pouhý rozum člověka. Tak tě vedu k vyšším úkonům než jakých je tvůj přirozený rozum schopen. Říkám ti, Dominiku, jsi věrný Mému vyššímu nadání a Mému vtělenému Slovu a dáváš se vést dary mého Ducha. Proto dávám tvému duchovnímu životu dosahovat vyšších úkonů. Vedení lidským rozumem jako tvé nadsmyslové soudnosti a instinktem jako tvé smyslové soudnosti by ti nestačilo k nadlidskému hrdinství, i kdybys Mi pevně věřil. Nestačilo by ti to k překonání vlastní svéhlavosti a nevědomosti, těžkopádnosti v duchovním chápání smyslu života a bytí, nerozvážnosti, bázlivosti, úzkosti, tvrdosti srdce, pýchy a prázdnoty. Žádné tvé lidské ctnosti by ti nestačily k překonání rušivého vlivu, jakož i přitažlivosti okolního světa, znečištěného následkem hříchů lidí i zlého ducha. Proto ti jako tvůj Otec i Bratr svěřuji Ducha a jeho dary.

Dobře víš, kolikrát se ocitáš v tak těžkých a nepřehledných okolnostech, že ti k rozhledu nestačí přirozený rozum a k

správnému rozhodnutí a vytrvání v dobrém ti nedostačuje tvoje sebevíce pěstěná lidská vůle. Posílám ti dar moudrosti proti potopě pošetilostí, dar rozumu proti tuposti, dar rady proti unáhlenosti v jednání či v mluvě, dar síly proti ustrašenosti a bázlivosti, dar vědění proti nevědomosti vyšších věcí, dar oddanosti proti odporu vůči Mně, dar bázně mého dobrého dítěte proti pýše. Těmito dary povznáším způsob tvého jednání a činnosti duše k větší síle a jistotě. S tvým svobodným souhlasem pohybuji tvou vůlí vyšším základem na cestě k poslednímu cíli, takže tam dosahuješ plnosti života. Samotnému tvému lidskému rozumu by to vše zůstalo utajeno. Neznal bys ani to, co mohu uskutečňovat ve tvé přirozenosti.

Vidíš, jak všechno podléhá Mému vědění i vedení, Mé moci a svým zásahem tě zbavuji skrze Ducha sv. nevědomosti, zatvrzelosti a tuposti. Moje vyšší dary tě činí schopným dávat pozor na Má vnuknutí a následovat je, aby ses ve svém směřování nad sebe, totiž k vyšší přirozenosti, vyvaroval ztrát a konal vždy nové a dokonalejší úkony mysli a srdce ve vztahu ke Kristu ukřižovanému. Tyto úkony ti naplňují smysl života. Jako já sám i ve své vtěleném Slově, v Ježíši Kristu, tak i naši apoštolové a učedníci, tak i celý postup otcovské návaznosti působení v Církvi je plný Mého Ducha. Tvůj rozjímavý život je nutně veden Mým Duchem, protože jeho dary dovršují tvůj vztah ke Mně. Je to řádná cesta duchovního života, kde převládá láska a blažené spočinutí, ale i oběť vlastního života. Bez darů Mého Ducha by tvá duše postrádala hrdinství, jaké vyžaduje rozjímavý život. Všechny tyto vyšší dary se ti sjednocují v lásce, takže důvěrně a něžně pronikají všemi silami tvé duše. Můj Duch v tobě přebývá a působí láskou. Moje láska je rozlita ve tvém srdci Duchem, který ti dávám.

Umlčuji hlas svého nitra, abych lépe slyšel tvůj hlas, Pane, a mohl s tebou nerušeně rozmlouvat, vyslechnout tě a poslechnout, a jít kázat o tobě tam, kde si to přeješ, a ne tam, kde bych si to sám přál, i když by se mi ten záměr s Kumány zdál zbožnější. Rád odsouvám svou přezbožnou cestu ke Kumánům, když mě nyní posíláš kázat o tobě jinam. Kam? Bologna. V září 1219 tam hlásám Slovo věčného života a jako blesk s nebe je tím zasažen bratr Reginald. Duchovní rodina u svatého Mikuláše rozkvétá. Všichni tam očekávají velké divy od mého oblíbeného žáka. Jenže já jim ho беру a posílám ho do Paříže. Za zády cítím jejich protažené tváře. Jordán Saský si může hlavu ukrotit údivem nad mou jistotou, s jakou rozesílám nové bratry do odlehlých končin.

Kudy procházím, tam proletím jako padající jasná hvězda. Vím, jak to strašně rozčiluje biskupy, kancléře, děkany a nejrůznější další církevní veličiny, kromě papeže. Nemohu si však pomoci. Papež je nakloněn mému úsilí. Papežské listy a buly prší jedna za druhou, aby místní duchovenstvo v Paříži, v Prouille, v Toulouse, Madridu i v samotném Římě vyšlo našemu kázání vstříc.

Ujímám se duchovního vedení římských řeholnic. Za pomoci několika sester z Prouille, které k tomu spěšně zvu, zakládám duchovní rodinu u sv. Sixta.

V únoru 1220 přivádí krakowský biskup čtyři ze svých kněží sebou do Říma. Uchvacuji je pro naše velké dílo a hned jsou z nich čtyři noví kazatelé. Za dva měsíce je posílám do Polska. Pronikají daleko na východ, na území Karpat, skoro až na hranice země Kumánů. Jak rád bych se k nim připojil, ale musím poslouchat více Pána než sebe.

Zbývá mi už jen krátká doba života. Cítím, že je třeba svolat a uspořádat první obecné řádové shromáždění. V duchu sleduji všechny nové roztroušené kláštery. Jsou stále mohutnější.

Naši představení, většinou urozeného původu a vzdělání na prvých vysokých školách světa, jsou slavní kazatelé, sebejistí znalci učení víry. Proto jsou na každém kroku slyšet. Hlásají učení víry katarům či Valdenským. Také však upozorňují krále a jeho místodržící na zatvrzelé bludaře, působící rozkol ve společnosti. Světská vrchnost se s rozvratníky zavedených pořádků ani trochu nemazlí. Roste nenávisť postižených, ale i závistivých, kteří nelibě sledují, jak řád mohutní z odkazů a darů bohatých kajícíků. Bojím se, kam to vede. Cítím naléhavou potřebu svolat a uspořádat první všeobecné řádové shromáždění, zkrátka generální kapitulu.

V tomto okamžiku činím závažné rozhodnutí: vzdát se nabytých statků, pozemků a odkazů. Zachováváme si důsledné spojení s chudobou kvůli tobě, Pane. Není to jen symbolické gesto. Slavnostně před shromážděnými bratry trhám darovací listiny. Přeji se zachovat nejen o chudobu klášterů a domů, ale jednotlivých bratří a sester. Je někdo z bratří z odlehlých míst v pokušení, aby na zpáteční cestě domů polevil ve své slabosti? Na Můj pokyn zahrnuji shromáždění bratří do našich řádových stanov výslovný zákaz, že nikdo z nich nesmí vsednout na koně, ani se obtížít nějakým osobním majetkem. Poté jsou naše koně prodáni v

dražbě.

Na jaře 1221 opouštím Řím. Nečekaně mě poráží horečka. Královna našeho Řádu mi vyprošuje ochranu před nenadálou smrtí. Prosím tě, Můj Pane, o pokojnou smrt s pokorným a usmířeným srdcem!

V Benátkách se setkávám s přítelem, kardinálem Ugolino, abych se s ním rozloučil. Cílem mé cesty je Bologna. Přicházím se smrtí na jazyku.

Kdekdo se tváří v tvář smrti rozteskňuje nad tím, koho a co zde opouští a zanechává. Jdu smrti vstříc hrdinsky, třebaže říkám: Pane, je-li to možné, odejmi ode Mne tento kalich, ale ne jak já chci, nýbrž buď vůle tvá.

Konečně si spolu rozumíme, Dominiku. Dar rozumění ve tvém rozjímavém životě odpovídá vlastnosti tvého intelektu, který proniká k důvěrnějšímu poznání.

Jasně to vidíš z rozdílu mezi poznáním svého rozumu a svým vnímáním smyslovým. Vnímání se týká vnějších smyslových jakostí, kdežto rozum proniká až k tomu, co věc je, což je vlastní předmět rozumu. Je mnoho druhů věcí, které se skrývají uvnitř. Tvoje poznání má a může k nim proniknout, aby jeho jasnost byla úplnější. Pod vlastnostmi věcí, které vidíš smysly, je skryta podstata věcí. Pod slovy svatopisců jsou obsaženy obsahy slov, pod podobnostmi a symboly je skryta pravda jimi naznačená. Vše, co je pochopitelné ve smyslových

věcech, je vnitřní. V příčinách věcí jsou skryté účinky a naopak, účinky prozrazují příčiny. Ke všem těmto věcem potřebuješ rozum. Tvoje poznání začíná přirozeně smyslovým vnímáním zvnějšku. Čím je světlo tvého rozumu jasnější, tím hlouběji můžeš proniknout. Přirozené světlo rozumu má omezenou jasnost. Proniká jen svým omezeným způsobem.

V rozjímavém životě ti dávám nadpřirozené světlo k hlubšímu pronikání v poznání mnohých věcí potřebných pro plnější chápání věcí, abys věděl to, co má být a dovedl to vyslovit. Nadpřirozené světlo potřebné k rozjímání o nadpřirozených pravdách ti dávám osvícením Ducha svatého, a to darem rozumění. Dokonalost poznání záležitostí tvého vykoupení a spásy vyžaduje hlubší poznatky. Jako člověka tě zvu k účasti na nadpřirozené blaženosti. Působím ti to darem

rozumění. S ním si osvojuješ vynikající způsob pronikání a láskou si upevňuješ vůli na cestě za dobrem osvíceným jasem vyššího nadání a pravdy. Tak pronikáš hlavně do tajemství mého Vtělení. Z toho se tvůj rozjímavý život stále živí jako ze zdroje. Zde se ti osobně zjevuje plnost Mého nadpřirozeného Bytí. Proto je tvoje lidská přirozenost je svatá podstatným způsobem, spojením Mé Osoby s tvou přirozeností a máš plnost milosti jako pramen, otevírající se v tobě pro všechny vykoupené, pro všechny činy dobra a síly, které působím svým vyšším nadáním v tobě uprostřed celého lidstva. Jako každému i tobě přiměřeně uděluji Mou milost.

Pravdou, s níž přirozeně souhlasíš svým rozumem, Dominiku, zdokonaluji tvůj rozum i v nadpřirozeném životě, zvláště v jeho vrcholné činnosti rozjímavé. Tvůj rozum předně rozumí pravdě, dále o ní má jistý přehled a úsudek. Tvůj úsudek o pravdě záleží v tom, zda je výpověď o tom nutná nebo nikoli. Nutná pochází z povahy věci, jinak pochází z náhodného spojení s věcí. K souhlasu rozumu s pravdou víry potřebuješ rozumět tomu, co víra vypovídá, ale také abys o ní správně usuzoval a tvořil si přehled a názor o tom, čemu je třeba věřit a dovedl to rozlišit od toho, co k víře nepatří. Tento úkol ti působí dar vědění. Tvůj rozum v přirozeném poznání dosahuje jistý úsudek přemítavým způsobem. Proto se tvé lidské vědění dosahuje dokazováním. U Mě je však jistota soudu bez dokazování. Děje se přímým nazíráním rozumové intuice. Proto se Mé poznání nemusí zdržovat s přemítáním. Je svrchované a přímé. Svým Duchem ti dávám dar vědění jako podobnost a účast na mém vědění. To se děje přímou intuicí rozumu. Tvé vědění vyžaduje také jistotu úsudku. Ohledně Mých vyšších pravd se to děje z nejvyšší příčiny věcí a nazývá se to moudrost. Jsi moudrý v každém druhu vědění. Znáš poslední příčinu ve svém oboru. Jsi schopen posoudit vše, co patří k danému druhu. Poznání Mé nadpřirozené pravdy je vrcholný druh vědění, je to moudrost. Poznání stvořených a smyslům dostupných věcí je vědění. jeho jistota pochází ze soudů z druhotných příčin tak, jak se věci dějí přirozeně z dané zákonitosti.

Právě uléhám na velký slavník. Vyznávám, že po celý život odporuji bludům, ale připomínám, že z celého srdce miluji každého, kdo bloudí. Nyní se přede mnou všechno otvírá a já nechápu, proč by mě někdo nenáviděl, když k tomu nedávám žádnou příčinu. Proč by mě sudíci chtěli obviňovat a odsuzovat,

když mi nemohou nic dokázat? Někdo se snaží vrhnout světlo poznání na mou postavu, mé činy a jejich důsledky, a já jasně sleduji, že to světlo vychází ode mne. A přece se obviňuji, že některé duše vedu k učení víry raději než jiné, ovšem nikoho nemám v nenávisti.

Ležím tu jako Lazar a chystám se uprostřed svých bratří vypustit svou duši. Bratří je čím dál tím víc. Následují mě ve svých modlitbách, ať jsou zde nebo v Římě, ve Francii nebo Španělsku, v Lombardii nebo Provinci, mezi Poláky či mezi Čechy. Všechno se to děje kvůli tobě, Můj Pane, abych o tobě spolu s nimi svědčil přede všemi, a tak pomohli každému zamilovat si tě, má Lásko na kříž přibitá.

Vzpomínám na všechny ty trampoty a zkoušky, které kvůli našemu Pánu podstupuji, protože chci, aby nikdo nezahynul navěky, ale měl věčný život a měl ho v plnosti. Modlím se za tebe, Můj bratře i za tebe, sestřičko. Nedej se svést k pohodlnému životu pod záminkou, že to tak dělají všichni a že si potřebuješ udržovat jakousi slušnou životní úroveň, aby byl tvůj život důstojný člověka! Pane můj, kéž je nesvede přehnaný důraz na jejich lidská práva před právem našeho věčného Otce na nás na všechny! Jen se spolehni na pomoc našeho Pána, který přece i živí nebeské ptactvo, a co teprve tebe!

Sleduji, jak mě odnášejí na čistý vzduch na pahorku. Ptám se: Je to Boží vůle, aby se tohle místo stalo místem mého posledního odpočinku? Povzdechnu si: Kéž se našemu Pánu zalíbí toto místo, aby mé tělo bylo pochováno právě zde, pod nohama mých bratří! Jenže se zdá, že se mi to nesplní, protože mě zanedlouho odnášejí zpátky do kláštera sv. Mikuláše. Štěpán Španělský mi osušuje pot plátěnou rouškou. Ventura z Cremony se nade mnou sklání. Rád by první slyšel mou životní zповěď. Vyznávám, že odedávna raději rozmlouvám o Bohu s ženami mladšími než staršími. Nyní moje ústa, která odedávna mluví o tobě, Můj Pane, pokojně oddechují. Až k peklu zavržených rozestírám záchytnou síť lásky, aby nikdo navěky nezahynul.

Konečně, Dominiku, poznáváš to, po čem tolik toužíš. Nejvyšší druh poznání dosahuješ moudrostí, neboť v tobě spočívá dar moudrosti. Ten ti otevírá přístup ke Mně. Jsem, který jsem, tedy jsem nejvyšší a první příčina. Proto můžeš

všechno posoudit podle nejvyššího řádu a uvést vše do řádu podle Mne. Duch zkoumá a posoudí vše i mé hlubiny. Tato moudrost dává tvé mysli poznání spojené se zkušeností. Vštěpuje tvé duši náklonnost pomocí lásky Boží a je ti zdrojem nového života. Moudrost jako nadpřirozený dar vlévá tvému rozumu správnost úsudku o nadpřirozených skutečnostech, jak pro tvou znalost a tvůj názor, tak pro vedení ostatních. Podle vysokého stupně spojení se Mnou se ti dostává i vysoký stupeň působení, jak v rozjímání mojí svrchované přítomnosti, tak v řádném uspořádání života ke Mně. To nutně předpokládá vyšší nadání a dokonalou lásku, kterou ti vlévám svým Duchem. Také ostatní dary Mého Ducha působí v rozjímavém životě, zejména v daru nábožnosti, protože jsou všechny spojeny v lásce.

Neboj se o své dílo, Dominiku. Je to kvetoucí sad, nezměrný a občerstvující, plný vůně. (Tomáš J. Bahounek OP, S pochodní v zubech)

+++

Brněnská akademie duchovního života ctih. Patrika Kužely
MISTROVSKÁ LÉTA /pokr./

Zachraň se, kdo můžeš! Šavel nás pronásleduje! Utečme do Damašku! Jde za námi! Chce nás zničit!

BÁC! – Sráží Šavla cosi v poušti u Damašku s koně. Uprostřed ostré záře zůstává v písku raněn slepotou, anebo konečně sám navštíven v mlžném oblaku.

Jaká úleva! – Oddechují si uprchlíci: - Asi jsme ho setřásli.

Proč mě pronásleduješ, Šavle?

CINK! – CINK! BUCH! BUCH! BUCH! - BUCH! BUCH!
BUCH! – Otrásají se těžké klášterní dveře.

Žádné nesmělé cinknutí, ale pořádné vyzvánění někoho, kdo se chystá utrhnout zvonek, a kdo dává domácím tušit, že za dveřmi stojí kdosi s krevním přetlakem na vybuchnutí a má na domácí osazenstvo pífků. Kdekdo vyskočí jako jelen a žaludek mu vyletí až do krku. Ten rušný čas zanechává nervovou soustavu každého v poněkud oslabeném stavu.

Pforten öffnen!

Ta slova účinkují na bratra na fortně jako elektrický šok. Všechno mu vypadne z rukou a vyráží jako holub letící k domovu. Šelmy puštěné z řetězu berou schody po třech a málem sráží klíčníka, který jim otevírá. Vrážejí dovnitř a počínají si jako při obsazování nepřátelské pevnosti. Nezdrženlivé masky v helmou až k nosu se tváří jako lidé. Každá má tak přísný kukuč, že se podobá

jedné veledůležité veličině, která je tak přísná, že by prý zadržela i svatojánskou mušku, kdyby letěla bez světla. Vede je hřmotný, na všech stranách překypující chlap, který by dokázal v rozčilení snadno rozplácnout každého jako mouchu.

Gestapo! – Zajíkne se bratr u dveří.

A další pospíchá předem po schodech do klauzury a uklidňuje ostatní: To nic, bratři – jen běžná šťára. - ale nezní to ani za mák věrohodně.

Množství černých masek vráží dovnitř.

Prior! Wo ist Prior? – Kde je převor?

DUP-DUP! DUP-DUP! – Rozléhá se dusot okovaných bot chodbou.

Konečně se vynořuje jeden z místních v bílém, ustrašený a klepající se strachy jako špaček na strništi a málem jektající zubama. Z očí mu kouká strach. Vynořují se další bratři. Mrknou chvíli na návštěvníky a chvíli zase na sebe a jenom sinají.

Ich bin der Prior.

Ja? Und wo ist Franz Kuzela?

Bruder Kužela ist in seiner Zelle.

Kommen Sie!

Vystrašený otec převor se starostlivými otazníky, které mu naskakují i na čele, kráčí k Patrikové cele, a za ním rázují temné stíny.

BUCH! BUCH! BUCH! - BUCH! BUCH! BUCH!

Sotva se pohnou dveře a vyplašený bratr se vynořuje s obkladem na hlavě, vráží dovnitř mrazivý víchř. Stíny se s dupotem rozbíhají po celičce. Je jich kobylykovitě plno. Množství rukou převrací příruční knihovničku a psací stůl. Mávají s dopisy z ciziny a pár hrstí svírá jako v kleštích svazeček tiskovin.

Kommen Sie mit uns!

Ja, bitte, - ozývá se Patrik, spěšně odkládá s hlavy obklad, až zasvítí vyholená tonzura.

Zivil Anzug!

Bratři, prosím vás, půjčte mi nějaký kabát.

Kdosi, jenž si právě dodává odvahy, se neohroženě přibližuje s okurkovitě protaženou tváří a čelem popsaným novými vráskami a snůškou narychlo popadnutého šatstva:

Tady.

Ještě tady, přistrkuje jiný třaslavou rukou vysoké boty.

Domáci se tváří chmurně jako za tatarských nájezdů. Jsou to chrabří mládenci, leč strádají. Poslyšte, osobně jsem zajedno s těmi, kdo tvrdí, že člověk by se měl jaksepatří radovat, když má

kapánek trable. Se všemi těmi nápady, víte, jako že se utrpením jeden vylepšuje. Utrpením vážně kdekdo získá takový svobodomyšlnější a chápavější rozhled. Pomáhá to vcítit se do neštěstí druhých lidí, když stejné potíže postihnou i vás. Ovšem veškeré takové nápady jdou v první chvíli stranou, protože jednoho chytá jakási vnitřní křeč, v níž jedná docela mechanicky a bezmyšlenkovitě. Někoho taková celková otupělost popadne jenom na chvíli, kdežto jinému to vydrží až do konce života, takže už pak žije pořád tak nějak přikrčeně a ušlápnutě, jako by se bál i dýchat. Tento stav zastrašenosti podlamuje většinu Patrikových bratří a sester, ať mají jakýkoli honosný titul nebo ovládají sedmero jazyků. Když tedy Patrik odchází s eskortou špalírem nastoupeného osazenstva kláštera, zdá se mu, jako by procházel údolím samých zkamenělin a zřícenin, a opravdu není daleko od pravdy. Říkává se, že ryba smrdí od hlavy, ale Bůh ví lépe, jak to je. Fakt je, že když se celý národ rosolovitě třese v základech, tak proč by se netřásl někdo i v klášteře? Jednou se možná někdo zmátoží, aby mávnul rukou a říkal: To nic. Vlastně se nic moc nestalo, - a zapomene dodat: Inu, mně se nic nestalo, protože jsem byl vždycky tak ustrašený, že jsem raději málem nosil dvoje spodky, jen tak – pro jistotu. Tak se o leckterém převorovi dá říkat nejenže je první mezi rovnými, nýbrž i mezi ustrašenými. Jenže také on vzhlíží k přednostnímu vzoru, kterého hledá zase ve svém představeném. A provinciál se tetelí jako oukropek. Jeho počínání nápadně připomínají vyčerpaného běžce dobíhajícího do cílové pásky v závěru neobvykle náročného maratónu. Vlasy má rozčuchané, obličej upocený a jeho nohy si počínají natolik nezávisle na těle, že to vypadá, jako by se pohyboval současně několika směry. Při pohledu na něj by nepředpojatý pozorovatel nutně pocítil alespoň záchvěv soustrasti nad touto troskou, která kdysi tak jasně vynikala.

Jen tak nalahko, v letních kalhotách a v košili s krátkými rukávy, v krátkém zimníku, skoro nad kolena, v takovém utíkáčku, prostě s tím, co kdo z bratří měl a půjčil, odchází Patrik, obklíčený eskortou a ztrácí se kdesi v dáli.

Řach – cvak! – Zabouchnou se za ním dveře a zámek zaskočí.

Je to trochu jiné, než slavnostně odhodit civilní šaty uprostřed usměvavých bratří klášterníků a přijmout nesešívané roucho škapulíře, a pak se za člověkem zavřou dveře, aby konečně našel nový domov, protože všude jinde je lidské srdce nepokojné. Tady se taky zavírají dveře, ale jeden má dojem velkého zmatku a nedorozumění. Nanejvýš tam kdosi drmolí:

Lassen Sie ihm abliegen sich!

Humor v průšvihů je naše síla, hlásá Haškův Švejek, ale ve skutečnosti to bývá jen taková setrvačnost v opilecké žvanivosti pivního skauta, protože jinak takový přitroublík zosobňuje postavu, která přežívá cokoli tím, že splní jakýkoli rozkaz za jakýchkoli podmínek. Jak takovou situaci zvládá Jan Werich v příběhu kapsáře z filmu U nás v Kocourkově? Opravdu si jako domnělá oběť justičního omylu pořád zpívá písničku:

JE TO PRAVDA ÓDVĚKÁ,
ŽE ŠATY DĚLAJ ČLOVĚKA,
KDO V HADRECH ČEKÁ NA ŠTĚSTÍ,
TEN SE NAČEKÁÁÁ!

Jenže, když teče do bot, tak už je po ruce jiné přísloví vysmátého Švejka, totiž - kdo uteče, ten vyhraje.

Už dávno nepřicházejí Patrikovi na um ty povědomé luhy a háje české vlasti, po kterých tak rád rázoval s tlumokem na zádech. Vidí před sebou jen prostinkou tvář malé Terezičky. Jak prožívá svatá Terezička tři dny své samoty? Zářivá vize vyvstává Patrikovi před vnitřním pohledem.

Dříve než božský Mistr seslal do mé duše paprsek naděje, dopustil na mne jiné mučednictví. Trvalo tři dny. Jak dobře jsem tu porozuměla bolesti blahoslavené Panny a sv. Josefa, když hledali dítě Ježíše v ulicích jerusalemských. Byla jsem jako v hrozně pustině, nebo spíše se má duše podobala loďce, která je bez kormidelníka vydána na pospas bouřlivým vlnám. Věděla jsem sice, že Ježíš je tu a dřímá v mé loďce. Ale jak jsem ho mohla spatřit v tak temné noci? Kdyby se bouře rozpoutala úplně, tu by snad blesk pronikl mračna a ačkoli je strašlivým světlem, přece bych - třeba jen na okamžik - zahlédla Miláčka své duše.

Ale to ne. Byla noc, hluboká, temná noc, úplná opuštěnost, pravý smrtelný zápas. Cítila jsem se opuštěnou jako božský Spasitel na hoře Olivové a nenalézala jsem nikde útěchy, v nebi ani na zemi.

Není pochyb o tom, že nebezpečí bystří intelekt. Patrikovi učitelé ve škole, duchovní vůdce v semináři a vychovatelé na univerzitě, kteří s ním přicházejí do styku téměř výlučně v dobách, kdy jeho duše odpočívá a připravuje se ke krajnímu zapojení, ho zařadí mezi nadané svěřence. Kdyby ho viděli nyní v této kritické situaci, ukazovali by na něho s hrdostí. A jako správní a spravedliví lidé na svých místech by spěšně uznali, že zdaleka podcenili jeho duchapřítomnost a podnětnost.

Tři dny samoty – anebo tři týdny? A nesmíte mít sebou nic, co

by vás pozvedlo a podrželo, žádnou knihu, ani růženec, jen svých deset prstů, potřebných pro každý desátek.

Patrik roztoužený po tělesném doteku Páně, popisuje špačkem tužky klozet-papír nápisem POJĎME BLÍŽ, aby se pak srdce rozezpívalo:

*PŘIKLEKNĚME NA CHVÍLI
K HOSTU V BÍLÉ HOSTII
ON SE K DUŠI NACHÝLÍ
OSTNŮ ČÍLE ZHOSÍ JI.*

*Z TĚŽE LÁSKY BOŽE NÁŠ
DENNĚ ZA NÁS UMÍRÁŠ
NA KRŽI MŠE TAJEMNÉ
NAHNI KALICH TAKÉ MNĚ.*

*Ó RADOSTI ANDĚLŮ
Z LÁSKY PŘIŠELS K NÁM DOLŮ
VZAL JSI DEKLO ÚTOKEM
KREV TI TEKLA POTOKEM.*

*TOLIK DĚTÍ ZTRACENÝCH
AČ TVOU KRVÍ PLACENÝCH
NEVÍ O TVÉ LÁSCE NIC
BER JICH NA KLÍN STÁLE VÍC.*

Kdykoli nahlédne špehýrkou do cely dozorce, vyhlíží vězeň jako by spal, zatímco se duše vzpíná v rozjímání. Sotvaže se špehýrka uzavře, duše se naplno a pokojně oddává svým myšlenkám. Náramně příjemné myšlenky, i když je chvílemi přerušuje působnost nějaké nahlížející osoby, která mu jako by zatloukala do hlavy dobřela rozžhavené nýty. Radostná zvěst evangelia mu snímá z mysli velkou tíhu, protože mysl není uzpůsobena k tomu nosit tak velkou tíhu. Tím se mu velice ulevuje a snaží se dál cosi vtisknout špačkem tužky na druhou stranu toaletního papíru.

*PŘÍTELI TY S NEBE NÁŠ
HLEDÁŠ SRDCE, ZDE JE MÁŠ
PROKVAS JE SVOU MILOSTÍ
S CELOU NAŠÍ BYTOSTÍ.*

*KDO Z NÁS JAKO IMELDA
DĚTSKÉ DUŠE PĚL TI DÁ
TOHO ŽIVOT BÍLÝ JE
PADLÝ SNÍH STVOL LILIE.*

*NEPŘÍTEL JE HROZIVÝ
SVĚTA DECH JE MRAZIVÝ
TVŮJE DĚTSTVÍ TOŤ VZOR NÁŠ
CO NÁS DUSÍ PŘEKONÁŠ.*

*PŘIVÍŇ NÁS K SVĚ MATIČČE
K SVATÉ BOŽÍ RODIČČE
VAŠI CHCEME CELÍ BÝT
KAŽDÝM DECHEM SE LÍBIT.*

*V ZPŮSOB CHLEBA ZAHALEN
JEŽŠÍ BUĎ DOCHVÁLEN
S OTCEM DUCHEM OSLAVEN
NA VĚKY VĚKŮV AMEN -*

Jenže každý svátostný tělesný dotek Páně zůstává prázdný a místo blaživých doteků se jednomu nabízejí leda tak bolestné doteky kříže. (Pokr.z knihy T.J.Bahounek OP, Královská jízda – Patrik Kužel, Brno 2011)

+++

ZTRÁTA IDENTITY PŘEMYSLOVSKÉHO LVA

Vydává: První sdružení přátel blah. Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118,
Tel.: 737857272, TISK: OLPRINT, Brno, bank.spoj.: 3221012105/6800 info@cormierop.cz